

บทที่ 12

ศาสนาพื้นเมือง ศาสนาคริสต์

12.1 ศาสนาพื้นเมือง (Judaism)

ศาสนาพื้นเมืองหรือศาสนาพิว เป็นศาสนาประจำชาติของชนชาติพิว หรืออิบรู เป็นศาสนาที่มีความลับพื้นเมืองแบบแน่นลึกซึ้งต่อประวัติศาสตร์ความเป็นมาของชนชาติพิว จะอาจกล่าวได้ว่าศาสนาพิวเกิดขึ้นเพื่อชนชาติพิวโดยเฉพาะ ศาสนาพิวเป็นศาสนาที่สำคัญศาสนาหนึ่งของโลก เพราะเป็นศาสนาที่มีอายุยืนนานกว่า 4000 ปี (มีอายุใกล้เคียงกับศาสนาพราหมณ์-อินดู) และยังคงมีผู้นับถือสืบทอดมาอย่างไม่ขาดสายจนถึงปัจจุบัน และที่สำคัญยิ่งอีกประการหนึ่งคือศาสนาพิวเป็นรากฐานของศาสนาคริสต์ ซึ่งเป็นศาสนาที่มีผู้นับถือมากที่สุดเป็นอันดับ 2 ของโลกในปัจจุบัน เปรียบเสมือนว่าศาสนาพิวเป็นมาตรฐานของศาสนาคริสต์ ศาสดาและผู้ก่อตั้งประการ ศาสนาคริสต์เป็นชาวพิว ผู้นับถือศาสนาพิวมาก่อนและเป็นผู้มีความรู้แทรกฉาในหลักธรรมคำสอนและคัมภีร์ของศาสนาพิวอย่างลึกซึ้ง และศาสนาคริสต์ยังคงนับถือและรับรองคัมภีร์ของศาสนาพิว นอกจากศาสนาคริสต์แล้ว ศาสนาอิสลามก็ยังคงยอมรับนับถือรับรองคัมภีร์ของศาสนาพิว และนับว่า "อันราษฎร์" บรรพบุรุษของชาวพิวผู้นับถือพระเจ้าอย่างเคร่งครัด เป็นศาสนายາกร์ของศาสนาอิสลามด้วย

ฉะนั้น การศึกษาศาสนาพื้นเมืองเป็นประโยชน์อย่างมากต่อการศึกษาศาสนาเอกเทวนิยมอื่น ๆ เช่น ศาสนาคริสต์ และศาสนาอิสลาม เพราะจะทำให้เข้าใจถึงที่มาของการนับถือพระเจ้าองค์เดียว เนื่องจากหัวศาสนาพิว ศาสนาคริสต์ และศาสนาอิสลาม นับถือพระเจ้าองค์เดียวทั้งกัน

เนื่องจากศาสนาคริสต์เป็นศาสนาที่เกิดมาด้วยประวัติศาสตร์ ความเป็นมาของชนชาติ ยิ่ง และชนชาติยิ่ง มีถือสืบต่อกันหลายพันปี อย่างแน่นอนยิ่งมั่น แล้วมีความเชื่อผูกพันในสัญชาติของชาวคริสต์ทั้งหมด แต่เกิดมา ศาสนาคริสต์จึงมีอิทธิพลและเป็นส่วนสำคัญในการหล่อหลอมชนชาติยิ่งให้มีเอกภาพแห่งเชื้อชาติ ไม่ว่าจะอาชญากรรมใดในโลก

12.1.1 พระเจ้าของศาสนาคริสต์

พระเจ้าของศาสนาคริสต์มีเพียงองค์เดียว ชาวคริสต์เชื่อว่าเป็นพระเจ้าสูงสุดในจักรวาล เป็นผู้สร้างโลก สร้างมนุษย์ และทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งสิ่งมีชีวิตและไม่มีชีวิต ในโลก พระองค์ทรงเป็นนิรันดร ทรงมีอำนาจและเป็นที่รักทั่วโลก ชาวคริสต์เชื่อว่าพระเจ้าทรงคิดต่อกับมนุษย์โดยทรงแสดงอภินิหารให้เห็น และมนุษย์จะติดต่อกับพระเจ้าได้ด้วยการสุ่มมุ่นนำ และการบำเพ็ญ ภารนาโดยการใช้สื่อกลางนี้ พระเจ้าใช้กฎข้อบังคับกับมนุษย์ คือ ก้มมีร์โทร่าห์ พระเจ้าทรงประทานโองการโดยผ่านทางศาสดา ได้แก่ อันราอัม โนเสส และพระเมสิลิ厄ห์ (Messiah) ผู้จะส่งมาโปรดช่วยเหลือชาวคริสต์เมื่อชาวคริสต์มีความทุกข์ยากอย่างหนัก โดยเดินทางมายังโลกมนุษย์ในรูปร่างของมนุษย์ ชาวคริสต์คนมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามโองการของพระเจ้า โดยปฏิบัติตามคำสอนมีร์โทร่าห์

12.1.2 ผู้สืบทอดของศาสนาคริสต์

ชนชาติยิวทั้งเดิมเป็นชนชาติที่อยู่กันเป็นฝ่ายเดียวเดียวกับชาวอาหรับในสมัยโบราณ มีหัวหน้าเป็นผู้นำเผ่า และมีอำนาจตัดสินในเรื่องสำคัญ ต่าง ๆ เกี่ยวกับเผ่า ชาวคริสต์มีถือหัวหน้าเผ่ามาก มีการปกครองระหว่างหัวหน้าเผ่ากับชาวคริสต์ทั้งหลายในแบบพ่อปกครองลูก ชาวคริสต์อยู่ในเรื่อง ๆ เมื่อพบที่ได้อุดมสมบูรณ์พอดังกินฐานอาชญากรรมได้ ก็จะอยู่ที่นั่น แต่ด้วยเหตุที่ชาวคริสต์มีนิสัยยั่นซั่นแข็ง manganese ออกฤทธิ์ และอดทน ทำได้มาก ใช้แค่น้อย จึงทำให้มีฐานะดีขึ้นเรื่อย ๆ และมีพลเมืองเพิ่มรวดเร็วมาก ทำให้พวกเจ้าของกินเดิมไม่พอใจ เมื่อไม่พอใจมากขึ้น ก็เกิดการขับไล่ให้ออกไปอยู่ที่อื่น เป็นเช่นนี้เสมอมา แต่ชาวคริสต์

ก็หวังไว้เสมอว่าสักวันหนึ่งพากเพาจะได้มีถนนบ้านเมืองที่ถาวรเป็นของตนเอง และอยู่อย่างมีความสุขตลอดไปข้าวลูกข้าวหลาน เมื่อชาวมิวายพามาถึงคืนแคนของพากคานาอัน (Kannan) ชาวคานาอัน จึงเรียกชาวมิว่า "ชาวอินรู" ซึ่งแปลว่า ผู้มาจากฝั่งโน้น หรือพากพากข้างโน้น คือ ฝั่งแม่น้ำไทรรีส และมูเฟรต์สันน์เอง มีแต่นั้นมา ชาวมิวก็ได้ชื่อว่าเป็นชาว "อินรู"

บรรพบุรุษของชาวมิว ซึ่ง อับรา罕์ มีความเคารพนิมิตครรภธาต่อพระเจ้าองค์เดียวสูงสุด ชาวมิวอ้วว่าอับรา罕์ เป็นศาสดาคนหนึ่งของชาวมิว (เช่นเดียวกับโนเสส) อับรา罕์เป็นผู้ทำลายรูปเคารพอื่น และซักชวนให้ชาวมิวหันไปทางครรภธาต่อพระเจ้าองค์เดียวตลอดมา อับรา罕์ได้พิสูจน์ในความจริงรักภักดีและครรภธาตอย่างสูงต่อพระเจ้าถึงกับยอมฝ่า บุตร ซึ่งตนรอดตายยากได้มานานเมื่อพระเจ้าสั่งให้ทำ ดังนั้น พระเจ้าจึงเห็นใจ อับรา罕์ ไม่ให้ฟ่ายุคร และยังประทานพรให้เกื้ออับรา罕์ และลูกหลานชนชาติมิวหันไป ว่า ชาวมิวหันหลายจะอยู่ทั่วไปในโลก คุณความดีทั้งหมดท้องฟ้า ไปที่ใดก็จะเห็นความดี ลูกหลาน มิวจะมีมากมายคุณเม็ดทราบในทะเลบรรทราย ชาวมิวจะมีสศิปัญญาเดลี่ยาลากกว่า และที่สำคัญ จะประทาน "คืนแคนแห่งสัญญา" (The Promised Land) ให้ชาวมิวได้อยู่อาศัยสร้างบ้านเมืองที่ถาวรและอุดมสมบูรณ์

ชาวมิวต่างรอความหวังที่จะได้พบคืนแคนแห่งสัญญา เรื่อยมาจนถึงสมัยรุ่นหลานเหลนของอับรา罕์ ชาวมิวต้องคงอยู่ให้การปกครองของอียิปต์ เพราะกองทัพอียิปต์พยายามคืนแคน รุกรานตีให้อานาเชคคืนแคนค้าง ๆ และพวกต้อนประชาชนไปใช้แรงงานเป็นทาลในอียิปต์เป็นจำนวนมาก ในสัมัยนี้อาณาจักรอียิปต์เข้มแข็งทั้งทางกองทัพ และมีความเจริญทางการยัธรรมสูง

เมื่อชาวมิวต้องคงอยู่ภายใต้การปกครองของอียิปต์ ในชั้นแรกก็อยู่ในฐานะพลเมืองชั้นที่สอง รองจากพลเมืองชาวอียิปต์ แต่ต่อมาพาร็อทและขุนนางผู้บริหารการปกครอง หันหลังของอียิปต์ เกรงว่าชาวมิวจะเข้มแข็งและลูกธิดาขึ้นก่อการกบฏขึ้น เพราะชาวมิวมี

จำนวนประชากรเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว และเป็นคนฉลาดเข้มแข็ง อดทน ทั้งยังมีความเชื่อ คั้งเดิมในพระเจ้าของตนอย่างเห็นได้ชัด ไม่ค่อยยอมรับนักถือศาสนาของชาวอิมพ์ต ดังนั้น เพื่อตัดเหตุที่อาจทำให้เกิดปัญหาได้ในอนาคต อิมพ์จึงกวดข่าวภัยลวงเป็นหาส ใช้แรงงานอย่างหนัก และกักกันให้ชาวบ้านอยู่อย่างแออัดในบริเวณที่กำกับดูแล

ชีวิตความเป็นอยู่ของชาวบ้านในยุคนี้ ทุกชีวิตกลับยากอย่างมากทุกด้าน
เมื่อทุกชั้นนัก ชาวบ้านที่หวังในความช่วยเหลือจากพระเจ้าตามความเชื่อของบรรพบุรุษที่อบรม
ส่งสอนกันต่อมา ว่าพระเจ้าจะส่งผู้มีญาณมาช่วยชาวบ้าน

ความเชื่อเรื่องผู้มาโปรดของชาวบ้านนี้ชาวอิมพ์ตตระหนักรู้ดี และพยายามลอด ส่องอยู่ว่าจะมีผู้นำชาวบ้านใดมาก่อการกบฏขึ้น ตามกำหนดเวลาไว้วันหนึ่งฟาร์โน่เกิดนิมิตสน ประหลาดจึงให้บุตรหิราจารย์ และพระชาวอิมพ์ตทำนายผัน พวนันต์ต่างทำนายในท่านอง เดียวกันว่า จะมีคนมีญาณมาเกิดในหมู่ชาวบ้านในปีนี้ และคนผู้นี้จะนำชาวบ้านให้พ้นจากการเป็น ทาสของอิมพ์ต จึงแนะนำให้ฟาร์โน่ส่งประหารชีวิตหารกษายทุกคนที่เกิดมาในปีนี้เสียให้หมด ฟาร์โน่จึงส่งประหารหารกษายทุกคนที่เกิดมาในปีนี้

หญิงชาวบ้านผู้หนึ่งสืบเชื้อสายมาจากการบรรพบุรุษของค้าสันนิวา ได้ ตั้งครรภ์และแอบคลอดบุตรเป็นชาย นางเกรงว่าลูกจะถูกฆ่าจึงเตรียมการคลอดบุตรอย่าง มีดซีดเป็นความลับ และแอบน้อมบุตรชายไว้ในครรภ์สามเดือนด้วยหาย เอาผ้าห่มของชาวบ้าน ปิดไว้ แล้วลอยครรภ์ไว้ในแม่น้ำในล ขณะนั้นพระอธิการของฟาร์โน่กำลังเล่นน้ำอยู่ในท่า ริมแม่น้ำในล จึงพบครรภ์ร้าและนำหารกษายันนมาเลี้ยงเป็นลูกบุญธรรม ให้ชื่อว่า "โมเสส" แปลว่า ผู้รอดตายจากน้ำ

โมเสสเติบโตเจริญวัยขึ้นเป็นชาวอิมพ์ตฉลาดและเก่งกาจสามารถมาก คุ้มกองหัวไปศึกษาดูแบบต่าง ๆ ในทวีปอฟริกาได้อาจารย์กรเรอธิโอเปีย ซึ่งกองหัวอิมพ์ตและอาณา จักรอื่นพยายามตีนานาแต่ไม่สำเร็จ และได้ศึกษาดูแบบต่าง ๆ อีกมาก จนเป็นที่โปรดปรานของ ฟาร์โน่ และเป็นที่ชื่นชมของชา อยู่ในที่ๆ

ต่อม่าเจ้าชายไม่เสส ได้รู้ดังก้าเนิกของคนเองว่าแท้จริงเป็นชาวยิว จึงมีความสงสารชาวยิว ครั้งหนึ่งเมื่อเห็นทหารอียิปต์ ลงโทษ ทรมานชาวยิว จึงเข้าขัดขวาง และพังงอฟ้าห้ารัฐผู้นั้นตาย ความมีผู้นำไปห้องห่อฟาร์โห์ เมื่อฟาร์โห์ทราบความจริงว่า ไม่เสสเป็นลูกชาวยิว และยังฟ้าห้ารัฐอียิปต์ตาย ยังคงภูมายอียิปต์ในชนนี้ หากห้ารัฐชาวยิวคนใดทำร้ายหรือฟ้าห้ารัฐชาวอียิปต์ จะต้องถูกประหารชีวิต แต่ด้วยเห็นแก่ความดี ความชอบที่มีต่อบ้านเมืองมาก่อน และประกอบกับฟาร์โห์ทรงเมตตรากริคร์ไม่เสมอมา ก่อน จึงทรงเนรเทศไม่เสสออกจากอาณาจักรอียิปต์ไป

เมื่อไม่เสสเรื่องเดินทางข้ามทะเลรายไป ก็ใบอาศัยอยู่ในคืนแคนดิน ที่อยู่ของตนเพ่าเชเมติกแห่งนั้น ได้แต่งงานกับลูกสาวนักบัวชื่อ ชิโนร่า และเลี้ยงแกะอยู่ใน ทะเลราย มีชีวิตที่รำเรียนสนใจ ต่อมานานอายุได้ 80 ปี ไม่เสสได้รับโองการจากพระเจ้า บนภูเขาซีไน (Sinai) สั่งให้ไม่เสสกับไม่สูอียิปต์ และช่วยชาวยิวทั้งหลายให้เป็นอิสระ

ไม่เสสเดินทางกลับสูอียิปต์โดยผ่านทางทะเลแดง และขอพบฟาร์โห์ซึ่ง ขณะนี้ได้เปลี่ยนรัชกาลแล้ว กษัตริย์อียิปต์มีญาติว่า ผู้ที่ทำผิดในรัชกาลก่อนเมื่อสิ้นรัชกาลแล้ว เปลี่ยนรัชกาลใหม่เป็นอันสิ้นโทษ หากยังมีได้ถูกจับกุม ไม่เสสได้ขอให้ฟาร์โห์ปลดปล่อยชาวยิว ทั้งหลาย เห็นเป็นอิสระ แต่ฟาร์โห์ไม่ยอม ไม่เสสอ้างว่าพระเจ้าจะลงโทษแก่ชาวอียิปต์ หาก ยังไม่ทำตาม และแล้วก็เกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ มากมายต่อชาวอียิปต์ เช่น เกิดโรคระบาด กาฬโรค อหิวา ลูกช้ำยกแรกของครอบครัวชาวอียิปต์ตายลงมาก น้ำในแม่น้ำไนล์เป็นสี แดงชุ่น คล้ายเลือด ต้มกินไม่ได้ จนฟาร์โห์ไม่ไหวต้องยอมปล่อยชาวยิวให้เป็นอิสระ และ ให้ไม่เสสริบพายาชาวยิวทุกคนออกจากอียิปต์ไปโดยเร็ว ด้วยเข้าใจว่าชาวยิวเป็นต้นเหตุแห่ง โรคร้าย เพราะแหล่งที่อยู่อาศัยของชาวยิวนั้นสกปรกและอุดม แล้วยังเกะกันต่ออำนาจของ พระเจ้าของชาวยิวด้วย

ไม่เสสพาขวนอยพของชาวยิวออกจากอียิปต์ พอนำถึงริมฝั่งทะเลแดง กองทัพของฟาร์โห์ยกตามมาเก็บจับ เพราะฟาร์โห์กลับใจคิดแค้น ต้องการสังหารล้าง

เพื่อพัฒนาช่วยวิชาชีวะ เกณฑ์ที่ต้องไปข้างหน้าจะกลับมาทำร้ายอีกปีต่อไป ฟาร์โตรึงสั่งกองทัพเพิ่มอัตราศึก รับยกคิดตามมาฝ่าช่วยภัยนาทันกันที่ริมทะเลแಡง แต่ก่อนที่กองทัพของฟาร์โตร์จะตามมาถึงด้วยช่วยวิชาชีวะ ไม่เสสก็ขอให้พระเจ้าช่วยให้น้ำทะเลแยก และน้ำทะเลก็เหือดแห้งลงอย่างรวดเร็วไม่อัศจรรย์ ทำให้ช่วยวิชาช่วยสามารถข้ามไปได้จนถึงอีกฝั่งหนึ่ง กองทัพฟาร์โตร์ถูกกลับหนีไม่ทันจึงจมน้ำตายทั้งกองทัพ จากนั้นมาช่วยวิชารอกหันจากอันตราย เดินทางเรื่อนอยู่กลางทะเลรายหลาปี จนเกิดความตื้อแท้ สิ้นหวัง ห่างเหอออกจากศรีหราต่อพระเจ้า เนื่องจากน้ำที่เดินทางมาหลายปีไม่พบคืนแคนแห่งสัญญาซึ่งพระเจ้าจะประทานให้ ช่วยวิชาชีวะกลับบ้านรูปเคารพตามศ่าสนานอีกปี และเข่นสังเวยให้ช่วยเหลือพากศุน และไม่เชื่อฟังโนเสถ ไม่เสสจึงขึ้นไปบนเขาชีใน 40 วัน เมื่อโนเสสกลับลงมากับแก่ช่วยวิวัหงลาย ว่าพระเจ้าประทานบัญชี 10 ประการ ให้แก่ช่วยวิชาชีโดยสลักลงในแผ่นศีลา 2 แผ่น ให้ช่วยวิชาชีอีกปีคือช่วยเคร่งครัดแล้วจะพบคืนแคนแห่งสัญญา แต่ถ้าฝ่าฝืนไม่มีภัยคิดตามพระเจ้าจะลงโทษ

บัญชี 10 ประการนี้เป็นโองการของพระเจ้าประทานแก่ช่วยวิชาชี เป็นหลักธรรมคำสอนสูงสุดที่ให้ช่วยวิวัหงลายถือปฎิบัติ ดังนี้

1. ห้ามเครพเทพเจ้าอื่นในอกจากพระยะโซวาห์
2. ห้ามเครพชารูปบันอื่นให้ทั้งสิ้น
3. ห้ามกล่าวพระนามพระเจ้าอย่างไรความหมาย
4. ห้ามทำการลิ่งใดในวันที่ 7 (คือทำงาน 6 วัน พ้อวันที่ 7 ให้หยุดพัก) และให้ถือเป็นวันศักดิ์สิทธิ์ด้วย
5. ห้ามดูถูกเหยียดหมายมนิคามารดา
6. ห้ามทำร้ายชีวิตของกันและกัน
7. ห้ามประพฤติผิดประเวณี

8. ห้ามลักขโมย
9. ห้ามกล่าวหรือเป็นพยานเท็จ
10. ห้ามอิจฉาพยายามเพื่อนบ้านเดียวกัน

โนเมสส์ให้ชาวบ้านทำที่บ้านจุแผ่นศิลา 2 แผ่น นั้น แล้วบรรทุกหลังอูฐ
ถือเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่พระเจ้าประทานมา เรียกว่า ศูคัมภีร์ เป็นที่สักดิย์แห่งพลังของพระเจ้า
นำที่นั้นไปกับขบวนอพยพเดินทางต่อไป

จนเมื่อโนเมสส์อายุได้ 120 ปี จึงพบคินเดนที่อุกมสมูร์น* ที่พระเจ้า
ประทานให้ โนเมสส์ได้ถึงแก่กรรมลง ใจช้าได้สืบท่อเป็นผู้นำชาวบ้าน ตั้งบ้านเมือง ต่อมา
เจริญรุ่งเรืองเป็นอาณาจักรที่มีความเจริญทางการยธรรมสูงหลายร้อยปี จนเกิดแตกแยกแย่ร้าย
ออกเป็น 2 อาณาจักร คือ อาณาจักรเหนือและใต้ สร้างกำแพงปิดกั้นแยกเป็นสองอาณาจักร
ไม่เข้าหากัน และมีกษัตริย์ปกครอง 2 องค์ ด้วยการแตกแยกนี้เองทำให้อาณาจักรชาวบ้าน
อ่อนแอลง เพราะกำลังถูกแย่งเป็นสอง เนื่องจากไม่สามัคคิช่วยเหลือกัน ยานที่มีผู้รกราน
จากอาณาจักรที่มีกองทัพเข้มแข็งจึงพ่ายแพ้ ล่มสลาย ถูกทำลายนครจนไม่เหลือสิ่งใดในอุดมจาก
ทรากสลักหักพังที่ชุมชนในคราเยรูชาเล็น

นับแต่นั้นมา ชาวบ้านที่ต้องอกอยู่ภัยได้การปกป้องของอาณาจักรอื่น
หลายหอด จนถึงอาณาจักรโรมัน และบางส่วนก็อยู่พับตั้งถิ่นฐานในคินเดนอื่น ๆ ทั่วโลก
ไม่ว่าอยู่ที่ใดในโลก ชาวบ้านยังคงมั่นในความเชื่อของศาสนาพิราบ
ชาวบ้านคนเบสี่ยนไปนั้นถือศาสนานี้เพราความจำเป็นมั่นคง เพื่อเอาชีวิตรอดในระหว่าง
สงครามโลก แท่ชาวบ้านที่ยังคงรักษาความเป็นเอกภาพของเชื้อสายยิวอย่างมั่นคงตลอดมา

* ต่อมา ก่อนสังคրามโลกครั้งที่สอง คินเดนนี้เป็นประเทศปาเลสไตน์ ชาวอาหรับปกรณ์อยู่
พื้นที่สังคրามโลกครั้งที่ 2 อังกฤษผู้ชนะสังครามให้แบ่งคินเดนปาเลสไตน์ออกบางส่วน
ให้ชาวบ้านที่โลกมาตั้งเป็นประเทศอิสราเอลในปัจจุบัน

12.1.3 คัมภีร์ในศาสนาคริว

คัมภีร์อันแรกของศาสนาคริวคือบัญญัติ 10 ประการที่สลักอยู่บนหิน 2 แผ่น ซึ่งต่อมา โมเสสได้ให้มันทึกลงบนหนังสือ และได้เพิ่มคำสั่งสอน กฎระเบียบ ประวัติศาสตร์ ชนชาติ และอื่น ๆ ลงไว้ในชั้นแรก นิลักษณ์จะเป็นแผ่นหนึ่งๆ ฯ ม้วนเข้าหากัน 2 ชั้น เวลาอ่านก็ลื่อออกอ่าน เรียกว่า "scroll" ต่อมาจึงทำเป็นเล่ม เป็นหนังสือ

สาระสำคัญของคัมภีร์ ส่วนใหญ่เป็นกฎหมายของพระเจ้า หลักคำสอน ของโมเสส หลักจริยธรรมของชาวยิวที่ต้องปฏิบัติ คำเตือนของศาสดาพยากรณ์ต่าง ๆ บทสวดค่าง ๆ คดิพจน์ และคำสอนของนักบัวช นักประชารุ่ง煌ภายในสมัยต่อมา

(1) คัมภีร์โทร้า (TORAH) เป็นหนังสือ 5 เล่มแรกของคัมภีร์ใบเบล็ล ชาวยิวให้ความสำคัญอันดับหนึ่งแก่คัมภีร์โทร้า และถือว่าข้อความในคัมภีร์โทร้าเปลี่ยนแปลง แก้ไขไม่ได้ เชื่อว่า มีโองการที่พระเจ้าประทานแก่อนุรักษ และโมเสส อัญญาในคัมภีร์โทร้า ชาวยิวเรียกว่า หนังสือ 5 เล่มของโมเสส "ไดแก" Genesis, Exodus Leviticus, Numbers และ Deuteronomy ชาวยิวเชื่อว่าหนังสือหั้ง 5 เล่มนี้โมเสสเป็นผู้เขียนขึ้น โดยคำสั่งของพระเจ้าบนภูเขาซีไน

(2) คัมภีร์เก่า (Old Testament) เป็นคัมภีร์ภาคแรกของคัมภีร์ใบเบล็ล กล่าวถึงประวัติการสร้างโลก และจักรวาลของพระเจ้า และประวัติศาสตร์ ชนชาติ และ บรรพบุรุษของชาวยิว

(3) คัมภีร์มิชนาห์ (Mishnah) เป็นคัมภีร์ที่เป็นคำสอนที่เล่า สืบทอดกันด้วยปาก จากบรรพบุรุษสู่ลูกหลาน และต่อมาได้รวมรวมขึ้นเป็นคัมภีร์ มิชนาห์ รวมรวมจารีตประเพณี หลักการและกฎ ซึ่งพัฒนาขึ้นมาในหมู่ชาวเยอรมัน ตลอดมาหลายพันปี และ มิให้จารีตประเพณี กฎธรรมเนียมต่าง ๆ ของชาวยิว เลื่อนหายไป เพื่อให้อุปชัณรุ่นหลังยึดถือ ปฏิบัติตาม มิชนาห์ สะท้อนให้เห็นคติธรรม และสหธรรมของชาวยิว

(4) **คัมภีร์ทัลมุค (Talmud)** ทัลมุคแปลว่าคำสัง ประกอบด้วยคัมภีร์ มิชนาห์ และพร้อมหังคำวิจารย์ และการอธิบายประกอบ คัมภีร์ทัลมุคเป็นกฎระเบียบ ข้อบังคับ พื้นฐาน ชีวิตของชาวมิวัหังด้านกฎหมายและศีลธรรม ทำให้รู้ถึงสภาพสังคม และการปฏิบัติทาง ศาสนาของชาวมิวัหังโดยชีวิต

12.1.4 พิธีกรรมของศาสนายิว

พิธีกรรมของศาสนายิวส่วนใหญ่เป็นพิธีที่ปฏิบัติสืบทอดมาหลายพันปี เพื่อ ระลึกถึงเหตุการณ์สำคัญทางประวัติศาสตร์ ศาสนายิวและชนชาติยิว พิธีกรรมที่สำคัญ ซึ่ง ชาวยิวทั่วโลกยังคงถือปฏิบัติจนถึงปัจจุบัน ได้แก่

(1) **พิธีวันแข่นบาร์ (SABBATH)** หรือวันซาบاثו (Sabbatho) วันแข่นบาร์ คือวันที่ 7 ที่พระเจ้าทรงสร้างโลก และจักรวาลเสร็จ และทรงหยุดพักผ่อนใน วันที่ 7 เรียกว่า วันแข่นบาร์ วันนี้เป็นวันที่ชาวยิวหังISTRYจะต้องละเว้นการทำงาน และ การทำกิจการต่าง ๆ ทุกชนิด แม้แต่การก่อไฟในเตา ก็งดเว้น เพื่อบูชาพระเจ้าตามที่ปรากฏ ในบัญญัติ 10 ประการ ในวันนี้ชาวยิวจะจัดพิธีขึ้นภายในบ้าน โดยการจุดเทียนแล้วสวดมนต์ มีบทสรรเสริญพระเจ้า แล้วขอพรด้วยการรากเหล้าไว้เม่นขนมปัง บิความราจะอยพรให้ เด็ก ๆ ในแข่นบาร์ บิความราจะเล่าเรื่องในประวัติศาสตร์ชนชาติยิว สอนคัมภีร์ไทราร์ ให้แก่ลูก ๆ วันแข่นบาร์ เริ่มต้นในตอนเย็นวันศุกร์ และสิ้นสุดลงในตอนเย็นวันเสาร์ เมื่อพิธี สิ้นสุดลงพร้อมกับที่พระอาทิตย์ตกดินในเย็นวันเสาร์ ชาวยิวจะตับเทียนเป็นลุ้นักษณ์ว่าวัน แข่นบาร์ ได้ผ่านพ้นไปแล้ว

(2) **พิธีในเทศกาล ยม-คิปปูร์ (YOM-KIPPUR)** เป็นเทศกาล ที่ชาวยิวทำพิธีสันนิบาต หรือเรียกว่า 10 วัน แห่งการล้างบาป ชาวยิวจะปฏิบัติตนเคร่งครัด ทำจิตใจสมมระจัง ไม่ทำบาปใดเลย เทศกาลสันนิบาตนี้จะทำหลังจากการฉลองวันชึ้นปีใหม่ ของชาวยิว เรียกว่า รอช ชาชานาห์ (ROSH-HA-SHANAH) ซึ่งมีการเป่าฆาแกะ

ในการทำพิธีสานักงานนี้ ชาวเชี่ยวชาญทำพิธีเป็นว่าให้ยกงานไปไว้แหง
(ตัวผู้) ให้แหงรัมนากลั่วໄล์แหงเข้ามาทางขวาของชาวเชี่ยวไปเสีย

(3) พิธีในเทศกาล สุกoth (SUKKOTH) เริ่มในฤดูใบไม้ร่วง ชาวเชี่ยว
จะทำพิธีเครื่องหมายขอบคุณพระเจ้าที่ประทานพืชพันธุ์ซึ่งมีภาระผ่านมาที่บ้าน
คงแต่งตัวยกไม้ และพืชพันธุ์ไม้ต่าง ๆ ชาวเชี่ยวจะก้มสร้างเพิงหลังภายนอก
ในบ้านในเพิงหลังนี้ เพื่อระลึกถึงสมัยที่บรรพบุรุษก่ออาณาจักรอยู่ใน
เพิงหลังภายนอก ฯ กลางแหงเศษราย

(4) พิธีฉลองเทศกาล พาสโอดเยอร์ (Passover) เป็นพิธีที่ทำใน
ฤดูใบไม้ผลิ มีต้นในการทำพิธี 2 ประการ กือ ขอบคุณพระเจ้าที่ประทานพืชพันธุ์ซึ่งมีภาระ
และบศุสีคุ้วอันอุดมสมบูรณ์ให้แก่ชาวเชี่ยว และระลึกถึงเหตุการในประวัติศาสตร์เมืองชาติที่
บรรพบุรุษของชาวเชี่ยวได้ออกจากอาณาจักรฟามัคิอาต่อสำเนียงกล่องหักอิมป์มาให้เมืองฟามัคิอา
พระเจ้าทรงช่วยเหลือ ในคืนแรกของพิธีจะรับประทานเนื้อแกะ มีการทำอาหารพิเศษ ซึ่ง
เดือนใจให้ระลึกว่าบรรพบุรุษได้กินอาหารเช่นนี้ในสมัยที่ต้องเป็นทาสของอิมป์ และกินขนมปัง
ที่ไม่มีเชื้อ เพื่อเดือนใจให้ระลึกว่า ชาวเชี่ยวในอดีตเดินทางเร่ร่อน หาดินแทนผ่างสัญญา กินขนม
ปังที่ไม่มีเชื้อ พิธีพาสโอดเยอร์นี้ เป็นพิธีสำคัญที่ชาวเชี่ยวทุกคนต้องทำ แม้พระเยซูก็อนุญาติริบ
กางเชน ทรงรับประทานอาหารมื้อสุดท้ายในพิธีของพาสโอดเยอร์นี้

(5) พิธีกรรมเข้าสุหัตต์ กือ พิธีขับหนังหุ่มมตามอั้งวะເທດຂອງชาวเชี่ยว เก็ก
ชาวเชี่ยวทุกคนต้องเข้าพิธีสุหัตต์ เมื่ออายุ 8 ปี พิธีนี้เป็นมุญญพิธีที่บรรพบุรุษต้องปฏิบัติมาหลาย
ปี ตั้งแต่สมัยอั้งราชัน

12.1.5 ความเชื่อของชาวเชี่ยว

ชาวเชี่ยวมีความเชื่อในศาสนาเชี่ยวซึ่งแยมແນ່ນ ความเชื่อที่สำคัญของ
ชาวเชี่ยวที่เป็นความหวัง และกำลังใจในการรอดชัย และทำให้ชาวเชี่ยวมีความอุตสาห์ที่ความ

ทุกเชื้อชาติได้ตลอดมา จนกล้ายเป็นเอกลักษณ์ คุณสมบัติพิเศษเฉพาะชนชาติ เป็นความเชื่อที่หล่อหลอมให้ชาวเชื้อชาติโอลันด์เอกภาคี ได้แก่

- (1) นับถือและศรัทธาต่อพระย้า耶ว่าที่เพียงองค์เดียว
- (2) เชื่อว่าพระเจ้าได้ประทานพรให้ชาวเชื้อชาติโอลันด์มากกว่า
- (3) เชื่อว่าชนชาติเชื้อชาติที่พระเจ้าทรงเลือก

(The Chosen People)

- (4) เชื่อว่าพระเจ้าจะทรงประทานคินแคนสัญญาให้ชาวเชื้อชาติโอลันด์ตั้งบ้านเมืองอยู่ย่างถาวรสุดยอดไป
- (5) เชื่อว่าเชื้อชาติเชื้อชาติโอลันด์จะถูกฝ่าล้างผ่านธุลามครั้งใหญ่ของพระเจ้าลงโทษให้ขาดหายไปไม่เชื่อพังพระเจ้า
- (6) เชื่อในเรื่องพระผู้ม้าโพรค์ หรือพระผู้ช่วยให้รอด (Messiah) ว่าพระเจ้าจะส่งผู้มุกุมาช่วยให้ชาวเชื้อชาติโอลันด์ฟื้นฟู

ชาวเชื้อชาติโอลันด์จะกล่าวพระนามของพระเจ้าอย่างเกราอย่างในทุกวัน และที่เสาประตูบ้านของชาวเชื้อชาติโอลันด์จะมีหมุดเล็ก ๆ ติดอยู่ เรียกว่า เมซู扎ห์ (Mezuzah) ซึ่งบรรจุข้อความสำคัญ 2 ข้อ จากคัมภีร์ กิตติโภโนมี (Deuteronomy) ข้อหนึ่ง และจากคำสอนของโมเสสข้อหนึ่ง ข้อแรกมีความว่า

“โอ อิสราเอล ยงฟัง พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ของพวกเรามีองค์เดียว และสูเจ้าจะรักพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ของเจ้าอย่างสุดหัวใจ สุดวิญญาณ และสุดกำลังของเจ้า และคำเตือนนี้ซึ่งเราสั่งเจ้ากันนี้ จะอยู่ในหัวใจของสูเจ้า”

ในข้อความที่สองและมากกว่า โมเสสขอร้องพวกเชื้อชาติโอลันด์ให้ปฏิบัติตามพระบัญญัติ ยงรักพระเจ้า และยงสอนคำสอนของเชาแก่ทุกคนในครอบครัว ไม่ถึงตอนสุดท้าย โมเสสได้ร่วงเร้าให้พวกเชื้อชาติโอลันด์ “อย่าของเชาลงบนเสาประตูบ้านของสูเจ้า”

ทุกครั้งที่เข้ามาซ้างในหรือออกไปภายนอก ชาวอิจฉาใช้ป้ายนี้เมื่อ
2 นิ้วแต่ละที่เมษย์ข้าม แล้วก็จะถูบ - ในวันนี้จะมีศิริมงคลถึงพระเจ้าให้ทันทีทั้งเวลาออกไป
และเข้ามา

ในศตวรรษที่ 20 และโดยเฉพาะกีสังคրามโลกครั้งที่ 2 ไก้มี
ธรรมเนียมในระหว่างหนาริว่าจะสรวณเมษย์ข้ามที่คอของพวกราเเส่มื่อนเครื่องลงหรือ
หมายถึงการยกดือศาสนานี้เป็นทัพ (1)

ศาสนายิวมีข้อห้ามในเรื่องการรับประทานอาหาร เป็นข้อห้ามทาง
ศาสนาที่มีความสำคัญต่อชาวอิวมาก โดยเฉพาะที่เครื่องครัวตามประเพณี จะไม่รับประทาน
อาหารท้องห้ามเล่นนี้เลย อาหารที่รับประทานให้ประเภทเนื้อสัตว์ ต้องเป็นสัตว์ประเภท
เกี้ยวขาหัว เกี้ยวเอือง ปลาไม่กัดและหาง ส่วนนก สัตว์ปีกต้องฝ่าตามวิธีที่กำหนดไว้
เนื้อสัตว์ที่ฆ่าต้องเอาเลือกออกให้หมด ชาวอิวทางพวกรวมกันหมุนและถูง เพราะเป็นสักว่ากิน
ของสกปรก

12.1.6 นิกายในศาสนายิว

ศาสนายิวมีอยู่สามนิกายที่สำคัญ 3 นิกาย ทั้งนี้ ยังคงแบ่งตามคติแนวทาง
ความคิด และธรรมเนียมปฏิบัติเฉพาะกิจ

(1) นิกายมุคายเดิม - (ORTHODOX Judaism) ชาวอิวนิกาย
นี้เชื่อมั่นแน่ว่า พวกราเป็นชนชาติที่เลือกสรรของพระเจ้า เชื่อว่าสักวันหนึ่งในอนาคต
พระเยสุอาธรรมจะเสด็จมาและช่วยตั้งประเทศไทยของชาวอิว มีกรุงเยรูซาลีมเป็นเมืองหลวง
ชาวอิวกลุ่มนี้ปฏิบัติเครื่องครัวตามคำที่รัลลุค และรักษาพิธีในวันแซบนาออย่างเคร่งครัด ขณะ
นั้งพังธรรมในวัดจะแยกนั่ง หญิงจะนั่งซ้างนอก ชายนั่งซ้างใน

1. พื้น คอกบัว, ยะลา (โจเซฟ แกร์ เรียน) ศาสนาก็หละนี้ดีอะไร มหาวิทยาลัย
ศิลปากร, กรุงเทพ 2522, หน้า 119.

(2) นิกาย มูดายแยล (Reform Judaism) เชื่อว่า
มนุษย์เราควรคำเนินชีวิตในทางที่ศรีษะอน สำหรับ จารีตประเพณี ธรรมเนียมพิธีต่าง ๆ ชาวยิว
กลุ่มนี้ต้องปฏิรูปิติความสภាពลังคน มีการปรับปรุง ตัดเย็บ แก้ไขให้เข้ากับสภาพแวดล้อม นิกายนี้
ถือว่าทฤษฎีชาวยิวเท่าเทียมกัน ไม่แยกกัน นั่งเวลาฟังธรรมในวัด

(3) นิกายมูดายอนุรักษ์ (Conservative Judaism) ชาวยิว
นิกายนี้อยู่ในระดับกึ่งกลางระหว่างพวกนิกาย เคิมกับพวกนิกายแยล มีความเชื่อคล้ายคลึงกับ
นิกายเดิม และถือปฏิรูปิติความศาสนาพิธี และจารีตประเพณีทุกอย่างของศาสนายิว และบรรพบุรุษของชาวยิว ที่ปฏิรูปิติสืบท่องมาตามประวัติศาสตร์

12.1.7 วัดของศาสนายิว

วัดของศาสนายิว เรียกว่า สุเหร่า หรือ ซีนาโกог (Synagogue)
เป็นคำภาษากรีช มีความหมายว่าสถานที่ประชุม สุเหร่า เป็นสถานที่ประกอบพิธีทางศาสนา
และเก็บพระศัมพันธ์ไว้รำพ เวลาประกอบพิธีจะนำศัมพันธ์ไว้ท่ามกลางเพื่อการพ

12.1.8 สัญลักษณ์ของศาสนายิว

สัญลักษณ์ของศาสนายิว คือ เชิงเทียน มีหัวตั้งเทียน 7 เล่ม เรียงกัน

12.2 ศาสนาคริสต์

ศาสนาคริสต์เป็นศาสนาที่มีผู้นับถือหัวใจมากเป็นอันดับสองของโลก เนื่องจากศาสนาคริสต์มีการเผยแพร่ศาสนาอย่างจริงจังมาโดยตลอดจนถึงปัจจุบัน และเป็นศาสนาประจำชาติของชาวตะวันตก ส่วนใหญ่หลายประเทศซึ่งมีความเจริญทางวัฒนธรรม วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีอย่างสูง จะมีพิธีทางศาสนาและธรรมเนียมประเพณีที่ชาวตะวันตกนับถือปฏิบัติตามความเชื่อของศาสนาคริสต์จึงถูกถ่ายทอด เลียนแบบมาสู่สังคมต่างๆ ของโลก กล่าวเป็นค่านิยมและวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลจนเป็นที่รู้จักกันเป็นสากลของชาวโลก เช่น เทศกาลวันคริสต์มาส วันวาเลนไทน์ การหยุดงานการในวันเดส์-อาทิตย์ ฯลฯ เป็นต้น

ศาสนาคริสต์เป็นศาสนาที่สืบทอดเนื่องมาจากศาสนาเยวิ ศาสดาผู้ก่อตั้งเป็นชายชาวอียิปต์ แหล่งน้ำต่อศาสนาอิมามก่อน และศาสนาคริสต์มีลักษณะปรับปรุงและแก้ไขให้ละเอียดลึกซึ้ง รอบคอบ เหมาะสมที่สุด และเน้นเรื่องความรักของมนุษยชาติและความศรัทธาในนั้นคงคือพระเจ้าองค์เดียวเป็นหลักสำคัญ

12.2.1 พระเจ้าของศาสนาคริสต์

พระเจ้าของศาสนาคริสต์ก็คือพระเจ้าของศาสนาเยวิ มีพระเจ้าเพียงองค์เดียว จัดเป็นเอกเทวนิยม ศาสนาคริสต์ยอมรับเรื่องราวของศาสนาเยวิในคัมภีร์ใบเบลภาคแรก

คุณสมบัติทั้งปวงของพระเจ้าก็เหมือนกับพระเจ้าของศาสนาอิสลามประการ เพราะเป็นองค์เดียว กับเพิ่มเติมในส่วนที่สำคัญเกี่ยวกับความเชื่อเรื่องการไถนาปีของมนุษย์ ทั้งมวลโดยพระผู้ช่วยให้รอด ผู้มาโปรด คือ พระเยซู ผู้เป็นบุตรของพระเจ้า เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงลงมาช่วยเหลือชาวเยวิและมวลมนุษย์ ชาวคริสต์เชื่อว่าพระเจ้าของศาสนาคริสต์คือพระเจ้าของมนุษยชาติทั้งโลก กังนั้นจึงต้องเผยแพร่ศาสนาคริสต์ไปทั่วโลกเพื่อให้มนุษย์ในโลกได้รู้จักกันถือและศรัทธาในพระเจ้า

12.2.2 ศึกษาของศาสตราจาริสต์

ผู้อุทก์ศาสตราจาริสต์ใหม่ชื่นในโลก คือ พระเยซูคริสต์ พระองค์ทรงประสูติ ในปี พ.ศ.543 ณ ท่านบเนธเล เมืองเมืองยูเดีย ปัจจุบันคือนครเยรูซาเรม ประเทศอิสราเอล

พระองค์เป็นบุตรของพระนามาเรีย หรือมารี หรือมาร์อา และนิศาชื่อ โยเซฟ หรือโยเซฟ ตามคำแนะนำเล่าสืบก็มาร่วม พระนามาเรียเป็นผู้สืบเชื้อสายมาจากพระเจ้า เกวิวเรกษ์คริย์แห่งชนชาติอิว บิความาราคาของพระนามาเรียเสียชีวิตตั้งแต่พระนางยังเยาว์ พระนางจึงอาศัยอยู่ในวัดแห่งหนึ่งจนโตเป็นสาว พวกพระเจ้าจัดการให้พระนางแต่งงานกับโยเซฟ ซึ่งมีอาชีพช่างไม้และมีนิสัยความประพฤติดี แต่มีอายุมากกว่าพระนางมาก พวกพระเจ้าว่า โยเซฟยังเป็นโสด เป็นคนดี และมีอายุโสเป็นผู้ใหญ่สมควรคุ้มครองดูแลพระนางได้ จึงจัดการแต่งงานให้ออกหักในสมัยนั้น มีกฎหมายของพวกโรมัน ผู้ปกครองนานเมือง (เพาะชาวยิวทุกอยู่) ให้การปกครองของกองทัพโรมัน) ระบุไว้ว่า หญิงสาวจะไม่มีผู้ปกครองไม่ได้ โยเซฟฯ พระนามาเรียนมาอาศัยทำนาหาภินอยู่ในเมืองนาชาเรห

ก่อนที่โยเซฟจะเข้าพิธีแต่งงานกับพระนามาเรียนนั้น เทวทูตได้มาระบุแก่ โยเซฟว่า บุตรแห่งพระเจ้าจะมาบังเกิดแก่พระนามาเรีย โดยที่พระนางยังคงเป็นสาว พรห์มจรอรย์อยู่ ดังนั้น เมื่อแต่งงานแล้วโยเซฟจึงมีได้แต่ต้องพระนาง พระนางยังคงเป็นพระหมา- จรอรย์จนตั้งครรภ์ และในขณะเดียวกันเทวทูตก็มาปรากฏและแจ้งแก่พระนางว่า บุตรแห่งพระเจ้า จะมาบังเกิดแก่พระนามาเรียโดยพระนามาเรย์ยังคงเป็นพระหมา- จรอรย์ เทวทูตกล่าวแก่พระนางว่า "มารีอา พระเจ้าทรงเมตตาเช่นแล้ว เขายจะตั้งครรภ์ให้กำเนิดบุตรชาย จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เยซู บุตร ของพระนางจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ จะไคชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้าผู้สูงสุด พระเจ้าทรงคุ้มครอง พระองค์เป็นกษัตริย์ดังกษัตริย์ชาติบรูดูรุ่งของพระองค์ และพระองค์จะเป็นกษัตริย์ของบรรดา วงศ์วานของยาโคบตลอดไป อาณาจักรของพระองค์จะยั่งยืนอยู่ตลอดกาล" (ลูกา 1.29-34)

ขณะที่พระนางมาเริ่มครรภ์แก่จนใกล้คลอดนั้น พากโรมันผู้ปกครองในสมัยนั้น ได้สั่งให้สำรวจสำนักงานประจำที่ว่าประเทศ โยเซฟซึ่งเป็นชาวเมืองเบธเล恒มีจิตใจของพากลอบครัวมาจักทางเบียงหน้าที่ภูมิลำเนาเดิน พอดีทางมาถึงเมืองเบธเล恒 คืนวันศุกร์ที่ 25 ธันวาคม พ.ศ. 543 (วันคริสต์มาส) พระนางมาเรียก็คลอดบุตรเป็นชายและให้ชื่อว่า "เยซู"

เมื่อพระเยซูประสูติในโรงพยาบาล มีเสียงส่วนกลางซึ่งเป็นอักษรธรรมะโทรเจาร์ที่โค้กห่านายว่า "กษัตริย์แห่งชนชาติยิวได้บังเกิดแล้ว" เมื่อกษัตริย์เยโรดผู้ครองแคว้นยูดาห์ทรงทราบก็ไม่พอใจที่ด้วยเกรงว่าจะเป็นผู้มาโน้มน้าวบัลลังก์ของพระองค์ จึงโปรดให้ทหารชายที่เกิดในหมู่บ้านเบธเล恒ในระยะเวลาใกล้เคียงกันนั้นจับ แต่โยเซฟได้รับการเตือนจากทูตสวรรค์ว่าหลบหน้าแล้ว จึงได้นำบุตรคริยาหลบออกไปพำนักอยู่ในอิมบ์เลียเพื่อให้พ้นจากอันตราย

โยเซฟพาบุตรคริยากลับสู่ดินแดนอิสราเอล เมื่อสิ้นรัชกาลของพระเจ้าเยโรดแล้วกลับไปอาศัยอยู่ในเมืองนาซาเรต แคว้นกาลิลี ซึ่งคงกับคำทำนายว่า "พระผู้มาโปรดจะเป็นชานนาชาเรอ" (อิสยาห์ 11: 1)

ในวัยเยาว์นี้ พระเยซูมีความเฉลี่ยวฉลาดมากกว่าเด็กในวัยเดียวกัน พระองค์สนใจโตตอบคำถามกับบรรดาอาจารย์ทั้งหลายในเมือง สอนใจฟังธรรมในวิหารของชาวยิว พระองค์ทรงเป็นเด็กชาวยิวที่สูงใจในศึกษา มีสติปัญญาพิจารณา ทรงนับถือศึกษา ยิวเช่นชาวยิวทั้งหลายในสมัยนั้น คือทรงเข้าพิธีทำสุนัขตามประเพณีของเด็กชายชาวยิวทุกคน และรับศีลมหาสนิท เมื่ออายุ 12 ปี

ตามคำสอนกล่าวว่า พระองค์เมื่อยังเยาว์แต่อยู่ในศึกษาหาความรู้จากคัมภีร์ใบเบลล์ จากนักบวชและอาจารย์ผู้รู้ ทรงพอพระทัยที่จะลองใจช้าบ้านผู้กำลังมีความทุกข์ทั้งหลาย

ให้คืนทรัพย์ของชาวยิวที่หักด้วยการตัดสินใจของพระเจ้าในคริสต์ศาสนา ซึ่งเป็นความหวังของชาวเยอรมันที่มีความเชื่อมั่นในพระเจ้าและผู้นำที่จะช่วยเหลือชาวยิวให้รอดพ้นจากการกดขี่ในการปกครองของพวกโรมัน เช่นเดียวกับเมื่อครั้งก่อนที่ทรงส่งโนเซมานาช่วยให้ชาวเยอรมันจาก การเป็นทาสของพวกอิมเพอรัล ชาวยิวในสมัยนั้นมีความทุกข์มาก จึงเฝ้ารอความหวังในพระผู้ช่วยให้รอด หรือพระผู้ไถ่บาป โดยคาดคะเนว่าจะต้องเป็นพระมหากษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่จะช่วยชาวยิวได้ เพราะหากหัวใจของชาวเยอรมันผูกพันอยู่ในเรื่องเชิงศาสนา ดังนั้นผู้ที่จะมาช่วยได้ต้องยิ่งใหญ่และมีอิทธิพลที่เกรียงไกรกว่าโรมัน

เมื่อพระเยซูเจริญวัยสี่สิบหกปี พระองค์มาทราบจากพยพ
มาอยู่เมืองกาลันตัน พระองค์ได้สนใจในศรีรัตน์แล้ว ก็ขออภิษายธรรม
ในวิหาร จนเมื่ออายุ 30 ปี พระองค์ได้พบกับจohanนักบัวผู้น่านับถือและเห็นนาสั่งสอนว่า
พระผู้มาโปรดช่วยให้หมดความสูญเสีย ใจมีความสุขและเจริญเติบโต พระเยซูทรงเลื่อมใส^๔
ศรัทธาต่อหานจohanผู้นี้ และหานผู้นี้ได้ทำพิธีรับศีลจุ่ม (ศีลล้างบาป) ให้แก่พระเยซูในแม่น้ำ
จอร์เดน มีชาวบ้านหลายคนที่ศรัทธาทางพากันมากให้หานทำพิธีรับศีลจุ่ม และเรียกหานจohan
ว่า หานจohanผู้ประกาศนพิธีบaptist (John The Baptist)

หลังจากที่พระเยซูทำพิธีรับศิลป์พิเศษแล้วทรงแสวงหาความสงบโดยลับพังใน
ทะเลราย ประมาณ 40 วัน และกลับมาใช้ชีวิตอย่างสงบเพื่อศึกษาธรรม อุปถัมภ์ 3 ปี ในเมือง
พระองค์อยู่ได้ 33 ปี พระองค์ทรงเดินทางไปประกอบพิธีแสวงบุญที่นครเยรูซาเลם เช่นที่เคย
ทำทุกปี แต่ครั้งนี้พระองค์ทรงประภาศขึ้นไปผู้ที่นำข้าวของลงในถัง ลักษณะนี้
เป็นคลาดเคลื่อน ทรงเทศนาประการขอธรรมที่เข้าใจง่ายและเอื้อต่อการฟัง ในการเทศนานี้พระองค์
ทรงเน้นเรื่องความรักเพื่อนมนุษย์

พระเยซูทรงประกาศสั่งสอนและเทศนาแก่ประชาชนที่ว่าไปมีผู้พังมากขึ้น และหลายคนเกิดศรัทธาเลื่อมใสมากจนขอติดตามเป็นสาวก ในสมัยนั้นไม่มีเครื่องเทศนาสั่งสอนใด ลึกซึ้งและเข้าใจง่ายและมีเหตุผลน่าเชื่อถือ เช่นนี้มาก่อนเลย

พระเยซูเสด็จไปในท่ามกลางคนจนและคนยากต้องโดยรักษาความเงียบవายและปอบโยนผู้ยากไร้ ช่วยแบ่งเบาภาระของคนผู้กำลังแบกของหนัก และนำความหวังมาสู่จิตใจของคนผู้ล้ำนักฝิด และเมื่อพระเยซูถูกต่อว่าไม่สามารถลักลิบคนบาป พระเยซูตอบว่า "บุคคลผู้สนับยึดก็ไม่จำต้องการหม้อ แต่หม้อจะเป็นสำหรับผู้เงียบวาย ข้าพเจ้ามาไม่ใช่เพื่อคนบุญ แต่เพื่อคนบาป เพื่อจะได้สันนิษิต"

พระองค์เมรังเกียจหัวรักษาผู้เป็นโรคเรื้อรัง ทรงร่วมรับประทานอาหารกับหญิงโสเภณีผู้รั่วชา แม้คนที่ว่าจะรังเกียจแต่พระองค์ทรงเมตตาลงสาร

พระองค์ทรงประกาศว่าพระองค์เป็นบุตรของพระเจ้า เป็นผู้มาไก่นำปีให้มุชย์ พระองค์คือกษัตริย์แห่งกษัตริย์ทั้งปวงในโลก (King of the Kings)

เทศนานภูเขา

เทศนาของพระองค์ถูกต้องและลึกซึ้งละเอียดอ่อนในทุกแห่ง และได้รับยกย่องศรัทธาแก่ผู้พังมาก ทรงแก้ไขบทธรรมคำสอนของโมเซส และชี้ให้เห็นข้อบกพร่องที่ข้าวยิ่งกว่า ทรงชี้แนวทางที่ถูกให้ข้าวยิ่งประดุจ เทศนาที่น่าชื่อเสียงมากสุดของคณาจารย์ผู้พังมากได้แก่ เทศนาภูเขา ซึ่งมีข้อความตอนหนึ่งว่า

"ท่านได้ยินพูดกันมาแต่โบราณว่า "เจ้าจะไม่ประพฤติประเสริฐ" แต่เราพูดกันท่านว่า คุรุกตามมองคุสตรีจนเกิดความชำนาญซึ่อว่าประพฤติประวัติกันงามในทางใจของเขาแล้ว"

"และถ้าความว่าของท่านทำให้ท่านท้าความผิดคงกวักมั่นอุกมาและช่วงทึ่งไปจากท่าน จะเป็นการดีต่อท่าน เพราะมันเป็นเพียงอัวใจหนึ่งในบรรดาอัวใจทั้งหลายของท่าน ได้สูญเสียไปดีกว่าที่จะให้ร่างกายทั้งหมดของท่านถูกกลางสู่นรก"

"ท่านได้ยินที่พูดกันว่า "ตาแทนตา และ พันแทนพัน" แต่เราพูดกันท่านว่า อย่ายอมความความช้ำ ถ้าผู้ใดตามท่านที่แก้มขวา ก็ให้หันแก้มซ้ายให้เขารอ ก และถ้าผู้ใดประณญาจะห้องร้องท่าน และถืออาเลือของท่าน ก็ขอให้ผู้นั้นได้เสือคลุมของเจ้าไปด้วย และใครก็ตามมังค์ท่านให้เดินไป 1 ไมล์ ก็จะเดินไปพร้อมกับเขา 2 ไมล์"

"จงให้แก่คนผู้ขอท่าน และอย่าเนื่องหน้าหนึ่นบุคคลผู้อยากระยิ่งของจากท่าน จนปฏิบัติคือผู้อื่นตั้งที่ทำมาราณณะให้เข้าทำกันคน"

"ท่านได้ยินที่กล่าวกันว่า "เจ้าจะรักเพื่อนบ้านและเกลียดศัตรูของเจ้า" แต่เรา กับสัมพูดกันท่านผู้ฟังว่า จงรักศัตรูของท่าน จงทำดีแก่คนที่เกลียดท่าน จงอวยพรคนผู้ค้าท่าน และขอพรให้คนผู้ประทุษร้ายท่าน ทั้งว่า ท่านอาจจะเป็นลูกของพระบิชาของท่านผู้สูงศักดิ์อยู่ ในสวรรค์ เพราะพระองค์ทรงกระทำให้ดวงอาทิตย์ขึ้นทั้งเพื่อคนชั่วและคนดี และทรงส่งฝนมาให้ทั้งคนอยุธยาธรรม และคนเมืองธรรม"

พระเยซูทรงเทศสั่งสอนไปตามเมืองค้าง ๆ มีสาวกเพิ่มขึ้น มีประชาชนครั้งหลา เลื่อนใส่ นับพันมันหมื่น

พระเยซูมีสาวกผู้ติดตามใกล้ชิด ทั้งหมด 12 คน คือ

ซีโนน^{*} และ อันคูร์ เป็นชาวเมืองกาลิลี เมื่อพระเยซูพบเข้ากับทรงเรียกให้ตามพระองค์ไป "เพื่อตกคานแทนการศกปลา" ซึ่งหั้งสองกับปฏิบัติตามโดยคือ หา กันและทั้งมีบ้านเรือนติดตามพระเยซูไปทุกหนทุกแห่งเพื่อประกาศศาสนา

สาวกคนต่อมาก็ มาก่อน และอยู่น บุตรเตเบตี เป็นชาวประมงเช่นกัน ผิดสิบเป็นพ่อค้า จากเมืองเบซิซา บาร์โซโลมิว เป็นชาวเมือง นาธานาเอล มัทธิว

* ซีโนน คือ เปโตร หรือ ปีเตอร์ คือมาเรียกว่า นักบุญเปโตร

ทอมัส เจนส์ (ยากอบ) บุตรของอัลฟิลล์ ซีโนน และจูดี้ อิสคาเริโอ** เป็นคนเก็บเงินของบริษัทรวมอัคราภูมิซึ่งเป็นสาวกผู้ติดตามพระเยซูอยู่อย่างใกล้ชิด 12 คน ครบตามจำนวนเพื่อของอิสรภาพแล้วแต่ค้างเดิน

สาวกคนที่ 12 ได้รับสิมบันจากพากโรมัน นำจับพระเยซู เมื่อพระเยซูถูกตรึง
การเข่น

สาเหตุแห่งการถูกตรึงการเข่น

พระเยซูทรงเป็นชาวเชื้อชาติไ地道 ศึกษาหลักธรรมคำสอนของศาสนายิว มาเป็นอย่างดี เนื่องด้วยต้องชี้ช่องแก้ไข การตีความ และการอีดีอปปูร์ติกามพระคัมภีร์ พระองค์ทรงแทกด้าน และรอบรู้อย่างกว้างขวาง เมื่อพระองค์เทศนาสั่งสอน ก็ทรงอธิบายทำความเข้าใจถูกต้องให้ชาวเชื้อชาติเข้าใจ มิใช่ตีความตามตัวอักษรอย่างเคร่งครัด โดยขาดความเข้าใจ และสามัญสำนึก และสภาพแวดล้อม เช่น ช้อห้ามข้อหนึ่งในมัณฑิต 10 ประการระบุไว้ว่า

"จะอย่าทำงานใด ๆ ในวัน שבาโต (คือวันพระ)" พวกรู้กันว่า และชาวเชื้อชาวเชื้อชาติจะไม่ยอมทำอะไรเลยจริง ๆ กระดุมเลือชาดก็เย็บไม่ได้ โดยถือเป็นการกระทำที่ชักด้วยมัณฑิตของศาสนา พระเยซูจึงทรงตั้งค่าด้านขึ้นว่า "ถ้าลูกแกะของท่านหลงไปในเมืองในวัน שבาโต ทำจะไม่ช่วยมันชั้มหายรึ ?"

ครั้งหนึ่ง นือสาวกของพระเยซูกินช้าวโดยไม่ลังเนื้อ ถือว่าเป็นการกระทำที่ชักด้วยมัณฑิตของพากเชื้อชาติ พวกนักบุญค่าหนิน แค่พระเยซูกลับสอนว่า ความสกปรกของคนเราอยู่ที่จิตใจ และการกระทำอันเป็นการแสดงออกของจิตใจ มากกว่าความสกปรกที่จะได้รับจาก

** เป็นผู้ที่รายศรัทธาไว้ในพระเยซู หลังจากที่พระเยซูสิ้นพระชนม์ จูกาส ก็มาตัวตาย อัคราภูมิ 11 คนที่เหลืออยู่จึงเลือกมหัศัยอัลฟ์แทนจูกาส เพื่อให้เป็น 12 คน ตามเดิม

ภาษานอก

พระองค์ทรงประกาศว่าเป็นผู้มาไก่นับช่วยชาวยิว และทรงเป็นบุตรของพระเจ้า เป็นกษัตริย์แห่งกษัตริย์แห่งปวงในโลก แต่ไม่ทรงกันที่ชาวเยวังไว้เพราพะองค์เป็นคนธรรมชาติ สามัญไม่ใช่กษัตริย์จริง ๆ ไม่มีกองหัวอนเกรียงไกร และจะปลดปล่อยช่วยเหลือชาวเยวังโดยอย่างไร ทำให้ชาวเยวังส่วนไม่เชื่อ และกลับไม่พอใจในพระองค์

พระองค์ทรงเทศนาสั่งสอน คำพินิจนรยที่เอาเปรียบคนจน คำพินิจค้านหน้าเลือด หัง Bradley ความไม่ใจดีใจไม่เพนพระเจ้า ฯลฯ

เมื่อประชาชนส่วนใหญ่ตั้งมาร์ทฐานันถือเชื่อฟังพระองค์ทำให้พวกกันวุชของศាសนายิว หัง Bradley ตกค้าง ขาดผลประโยชน์

ผู้ไม่พอใจหัง Bradley ค้างปรีชาหารือกัน กิตทำลายพระเยซู แฉดลังมือทำเง้ออย่าง เปิดเผยก็ทำให้ประชาชนที่นั้นถือโกรธแค้นพากวน จึงวางแผนยึมมือผู้คนโดยไปยุบงิสร้าย พระเยซูกับนายทหารโรมันผู้สำเร็จราชการ ผู้ปกครองเมืองจูเดีย ชื่อ พอนติอุส พิเลต (PONTIUS PILATE) ว่าพระเยซูได้สั่งสอนชักชวนให้ชาวเยวังหัง Bradley กระทำการต่างกระเดื่องจนนำไปสู่การกบฏโรมัน เพราะเที่ยวประภาศว่าตนเป็นบุตรพระเจ้า ส่งมาช่วยชาวยิวให้พนกุญ และยังประภาศว่าเป็นกษัตริย์ของกษัตริย์หัง Bradley ผู้สำเร็จราชการโรมันหลงเชื่อ จึงสั่งให้จับ คุกมาลงโทษพระเยซูโดยการตรึงกางเขนแล้วพาเดินประจานก่อนตามความต้องการของกลุ่มผู้เชื่อราย

พระเยซูทรงล่วงรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าชาวศาสนิกที่ 12 ของพระองค์จะเป็นผู้ตรัยศ ขยายพระองค์ รับสินบนพากหารโรมัน นำจับพระองค์ และทรงสั่งว่าพระองค์จะสิ้นชีวิตในวันศุกร์และจะฟื้นคืนชีพในวันที่สาม (เน้นจากวันเส้นพระชนม์)

เหตุการณ์เป็นไปตามที่พระองค์ทรงรับสั่งทุกประการ คือหลังจากลิปะประชุมแล้วทรงฟื้นคืนชีพ (Resurrection) ในวันอาทิตย์ซึ่งเป็นวันที่สามนั้นพระองค์มาปรากฏแก่สาวกและทรงส่งสอนให้สาวกอ กประกาศศาสนาแก่เพื่อนมนุษย์ให้รู้จักและนับถือพระเจ้า

การฟื้นคืนชีพ (Resurrection) (๑)

เรื่องการฟื้นคืนชีพของพระเยซู มีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับชาวคริสต์ ถ้าพระเยซูไม่ฟื้นคืนชีพ อาจจะไม่มีศาสนาคริสต์ที่เป็นอยู่ก็ได้ ทั้งนี้ เพราะเมื่อพระเยซูถูกตรึงไม้กางเขน ทำให้ชาวมิวายาลัยคนที่ศรัทธาในพระองค์เริ่มเกิดความลังเลใจและสงสัย เพราะยังมีคนนั้นในคำพิพากษาของศาสดาพยากรณ์ของยิวไว้ว่า พระผู้มาโปรดคนจะช่วยให้พวกมิวายานจากการเป็นทาสแท่ปรากฏว่าพระเยซูสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน ในหมู่สาวกเองเมื่อเกิดเหตุชั้นตั้งแต่ตอนที่พระเยซูถูกจับจกษกรหั่นถูกตรึงไม้กางเขน เกรงกลัวต่อการจับกุมของพวากยิวนและทหารโรมัน จนไม่มีใครกล้าปราบกตัว เป็นครอซึ่งเป็นผู้นำในบรรดาสาวกที่เคยปฏิเสธพระเยซูถึงสามครั้ง ทรงกับที่พระเยซูเองได้ทรงทำนายไว้ล่วงหน้า ในขณะที่พระเยซูถูกตรึงบนไม้กางเขนนั้น ไม่ปรากฏวามีสาวกคนใดคนหนึ่งอยู่ในเหตุการณ์เลย คงมีแต่นารีแห่งมักดาลา มาเรียมสาวของยาโคบและผู้หญิงคนอื่น ๆ ซึ่งมีศรัทธาจงรักภักดีต่อพระเยซูอย่างแรงกล้า ได้ตัดความไปจนถึงสถานที่ที่อยาเชฟแห่งอาเรนามีเดียนนำพระศพไปประคิษฐานไว้ในอุโมงค์ ซึ่งจะไว้ในเชิงเขาที่ยังมิได้วางศพของผู้ใดมาก่อน

ในที่สุดพระองค์ก็ได้ฟื้นชีวิตในวันที่สาม ตามปรากฏการณ์ที่ชาวมิวายาได้ประสบเห็นด้วยตาของตระหง่านกับพระคำว่าสิ่งพระเยซูซึ่งเคยรับสั่งไว้ในขณะที่ทรงพระชนม์อยู่ พวากษาก็เริ่ม

1. อัครสุมาลัย กนิลสิงห์, ศาสนากリスト : กรุงเทพ. ม มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 2522.

แน่ใจมากขึ้น และที่สำคัญที่สุดคือ พระองค์ได้สูญเสียสาขาวิชา 11 คน ที่เหลืออยู่มีนั่นใจในพระองค์ ว่างานทั้งหมดที่พวกเขาก็ได้ศึกษาอย่างตามพระองค์มา้นั้นไม่ได้สูญเปล่า พระองค์เป็นพระผู้มาโปรดจริง และพวกเขาก็มีศรัทธาและกำลังใจในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย จากพระเจ้าคือใบอย่างสุกชีวิตใจ

เห็นไอก้อย่างชัดเจนว่า ศรัทธาของบรรดาสาวกในสมัยแรกเริ่มนั้นมีรากรถูกตั้งมั่นอยู่บนป崖หนาริย์ของพระเยซู และป崖หนาริย์ที่สำคัญที่สุดในศาสนาก里斯ต์ คือ การที่พระเยซูพื้นคืนชีพในวันที่สามหลังจากที่ถูกตรึงบนไม้จันทร์พระชนม์ไปแล้วนั่นเอง

ชาวคริสต์มีศาสนพิธีที่ฉลองกันอย่างใหญ่โต เพื่อรำลึกถึงวันที่พระเยซูพื้นคืนชีพนี้ เรียกว่าวันอีสเตอร์ (Easter) มีของขวัญที่นิยมมอบให้กันในวันนี้ คือรูปไข่ ถือเป็นสัญลักษณ์แห่งการเกิด อาจมองได้สองประเด็น คือ พระเยซูพื้นคืนชีพ อันเป็นการเกิดของชีวิตใหม่ และพระเยซูพื้นคืนชีพนี้เป็นจุดกำเนิดของชนชาวคริสต์ จึงนับเป็นวันมงคลจากจักรพิธีทางศาสนา และ ยังนับเป็นงานแห่งความรื่นเริงเบิกบานด้วย

12.2.3 คัมภีร์ใบเบลล์

คัมภีร์ใบเบลล์ เป็นคัมภีร์ที่สำคัญและถือว่าสำคัญที่สุดของศาสนาคริสต์ (มุกดาว) และศาสนาคริสต์ เรื่องราวทั้ง ๆ ทั้งบุคคลและสถานที่ ล้วนมีอยู่จริงตามบันทึกทางประวัติศาสตร์ และที่น่าอัศจรรย์มาก็คือ เรื่องราวบุคคลและสถานที่กล่าวไว้ในคัมภีร์ใบเบลล์ที่ไม่นับที่ก็ไว้ในประวัติศาสตร์ (คือยังหาหลักฐานอ้างอิงไม่ได้) ต่อมาก็มีการขาดคนพบโดยนักประวัติศาสตร์และโบราณคดี ทั้งสถานที่และชื่อบุคคลตรงตามที่มีบันทึกไว้ในคัมภีร์ใบเบลล์

คัมภีร์ใบเบลล์ถูกบันทึกไว้ในช่วงปี 1300 ปี ก่อนคริสตกาล ประกอบด้วย 2 ภาค คือ ภาคแรก (old Testament) และภาคหลัง (New Testament)

ในภาคแรกนี้เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับมตุขมกกาลแห่งการสร้างโลกประวัติศาสตร์ของชนชาติและเรื่องราวของบรรพบุรุษของชนชาติยิว การเป็นท้าสของอียิปต์และภารตะหอกพันจากทะเลแครง พื้นจากการเป็นทาส ซึ่งเรียกว่าเอ็กโซดัส (EXODUS) การพเนจรเรื่อในทะเลแครงจนพบรดินแดนแห่งสัญญาที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่ชนชาติยิว นอกจากนี้ก็มีภูเก็ตที่พิธีกรรม ธรรมเนียมประเพณีต่าง ๆ ที่ถือปฏิบัติสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ เช่นกันว่าท่านโนอาห์เป็นผู้นำที่กรุบรวมคัมภีร์ภารตะหอกนี้ ซึ่งชาวiyuv เรียกว่า คัมภีร์โทราห์ (TORAH)

ในภาคสองแบ่งออกเป็นสองส่วน ส่วนแรกเป็นเนื้อความเชิงประวัติศาสตร์ กล่าวถึงเรื่องราวต่างๆ ของศาสนายากรอยยุคแรก ๆ การพิชิตนานาอัน ดินแดนแห่งสัญญา โดยผู้นำชาวiyuv ซึ่งเป็นผู้นำสืบทอดจากท่านโนอาห์ ประมาณ 1250 ปี ก่อนคริสต์กาก เนื้อความกล่าวถือมาถึงการตั้งอาณาจักรยิวและจนถึงการล่มสลายของมหาวิหารรือโบสถ์แห่งแรก (The First Temple) (586 ปีก่อนคริสต์กาก)

ส่วนที่สองเป็นคำพยากรณ์ของศาสนายากรอยยุคแรก ๆ การพิชิตนานาอัน ดินแดนแห่งสัญญา และนอกจากนี้เป็นทรัพย์ ของเรื่องราวหลายแห่งที่ประวัติศาสตร์และภารตะหอกนี้ เป็นความเรียงเชิงพิธีตามที่พันธุ์เชื่อโดยสาภพผู้เผยแพร่ศาสนาของพระเยซูคริสต์

คัมภีร์ใบเบ็ดภูกแปลออกเป็นหล่ายร้อยภาษาและครอบคลุมภาษาหลัก ๆ ที่นิยมใช้กันทั่วโลก ชาวคริสต์เกือบทุกคนจะรู้เรื่องราวและข้อธรรมต่าง ๆ ในคัมภีร์ใบเบ็ด และถือว่าเป็นคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด

12.2.4 พิธีกรรมที่สำคัญของศาสนาคริสต์

พิธีกรรมทางศาสนา มีความสำคัญต่อชาวคริสต์อย่างมาก ถือเป็นสิ่งที่ชาวคริสต์ทั้งปวงต้องถือปฏิบัติ จึงจะได้เชื่อว่าเป็นชาวคริสต์ที่สมบูรณ์ ทางกับชาพุทธซึ่งไม่พิธีกรรมทางศาสนาที่ชาพุทธทุกคนจำเป็นต้องถือปฏิบัติ และแทรกท่าทางและความพร้อมของแต่ละบุคคล

ชาวคริสต์คงแสดงออกชี้ช่องทางแห่งจิตประเจ้าโดยการยอมรับขอผูกมัด
ที่มีต่อพระเจ้า โดยการเข้าพิธีรับศีลักขณ์ (Sacraments) มี 7 ประการ คือ

- (1) ศีลล้างบาน
- (2) ศีลกำลัง
- (3) ศีลมหาสนิท
- (4) ศีลแก้บาป
- (5) ศีลเจ้มคนไข้
- (6) ศีลอนุกรรม
- (7) ศีลกล่าว

เฉพาะศีลล้างบาน ศีลกำลัง และศีลอนุกรรม เป็นศีลที่รับได้เพียงครั้งเดียวในชีวิต
 เพราะศีลทั้งสามนี้เท่ากับเป็น "ตรา" ประทับบนวิญญาณโดยไม่รู้เลื่อน

อนึ่ง นิกายโภรแทสแตนท์ (คริสเตียน) นั้น มีพิธีศีลเพียง 2 อย่าง คือ ศีลล้างบาน
 และศีลมหาสนิท เท่านั้น (ในที่นี้จึงขออธิบายเฉพาะ 2 พิธีนี้ ชื่งสำคัญที่สุด)

(1) ศีลล้างบาน (Baptism)*

บางครั้งเรียกหน้าศีลว่า ศีลปฏิสัต্ত เป็นศีลที่ชาวคริสต์คงรับทุกคน การรับศีล
 นี้เพื่อแสดงว่าผู้นั้นเป็นสมาชิกแห่งพระศาสนาจักร และเปิดโอกาสให้รับศีลอื่น ๆ ต่อไปได้อีก

การรับศีลล้างบานเป็นพิธีสำคัญมากพิธีหนึ่ง เพราะเป็นพิธีการรับบุคคลเข้าสู่
 ศาสนาคริสต์ เป็นชาวคริสต์ที่สมบูรณ์ พิธีนี้ใช้รวมถึงการรับบุคคลซึ่งเดินมานถือศาสนาอื่นแล้ว
 เปลี่ยนมานับถือศาสนาคริสต์ ซึ่งชาวไทยทั่วไปเรียกว่าการ "เข้ารีพ"

* สำราญ วงศ์เสงี่ยม, "สัญลักษณ์และเครื่องหมายแสดงในพิธีกรรม" แสงธรรม
 ปีที่ 11 ฉบับที่ 2 2530 หน้า 75-79

ในพิธีรับศีลล้างบาปนั้นเป็นช่วงเวลาที่หมายถึงการชำระล้างเทียนน์ แต่ในคัมภีร์ มีความหมายอื่น ๆ อีกมาก many เช่น เป็นการระลึกถึงการข้ามมหาสมุทรและแคลงของชาวเชื้อ การชำระล้างตัวเพื่อให้หายจากโรคเรื้อรังของนามัน และการรับศีลล้างบาปของพระเยซูคริสต์ จากจอกัน บัพติสต์

ผู้จะเข้ารับศีลต้องได้รับการศึกษาอบรมในหลักศรัทธาเพื่อให้มีความรู้ในศาสนา และเกิดศรัทธาอย่างแท้จริงคือพระเจ้า นอกจากนี้ยังมีการสวดมนต์และอุดอาหาร ขับไล่ภัยมุยาด ร้ายและสารภาพบ้าป่า จากนั้นจึงจุ่มตัวลงในน้ำ 3 ครั้ง หรือมีจันทร์พระผู้ให้ศีลก็จะใช้น้ำรด กันน้ำ บางครั้งจึงเรียกศีลนี้ว่า "ศีลจุ่ม"

ชาวคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก คอมมิเต็ลล้างบาปแก้หารกันจึงมีพิธีแม่ทูนหัว พ้อแม่ที่แท้จริงของหารจะเป็นผู้เลือกให้ลูกส่วนใหญ่จะเลือกบุคคลที่พ่อแม่เด็กรักใคร่ นับถือ

ชาวคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก คอมมิเต็ลล้างบาปแก้หารจะรอจนกว่าจะ โศพรู้ความเสียก่อนแล้วให้เกิดศรัทธาอย่างแท้จริงคือพระเจ้า จึงจะให้พิธีล้างบาป

(2) ศีลมหาสนิท (Communication)

ศีลมหาสนิท คือ ศีลักขร์สิทธิ์ซึ่งบรรจุพระโลหิต พระวิญญาณ และพระเทวนาพร ของพระเยซูคริสต์เจ้า ภายใต้รูปปรากฏของชนมปั้งและน้ำอุ่น

ในการรับศีลนี้ต้องมีการเตรียมจิตใจ มีศรัทธาต่อพระเจ้าอย่างแท้จริง มีเจต ใจนงนชื่อครอง

เมื่อเตรียมจิตใจแล้วก็ต้องเตรียมตัวพร้อมกันไปด้วย การเตรียมตัวที่สำคัญคือ ต้องแต่งตัวอย่างสุภาพ และต้องอุดอาหารเพื่อรับศีล คือ ก่อนจะเข้ารับศีลนี้ ต้องอุดอาหารและ เครื่องดื่มน้อยน้อย 1 ชั่วโมง ยกเว้นน้ำ

เมื่อเข้าพิธีผู้รับศีลจะสวัสดิการณา แสดงความเชื่อถือในศิลามหาสนิท แสดงความทุกข์ดึงนาไป แสดงความรักต่อพระเยซู และประทานจาระรับศีล เมื่อถึงเวลารับศีล จะต้องประนมมือเดินอย่างสงบนิ่งมีปีคุกเข้าที่โถหัวศีลหรือ และพระจะลงศีล* ให้ เมื่อพระลงศีลให้หนึ่นจะต้องเงยศีรษะ อ้าปาก แลบลิ้นปกริมฝีปากล่าง เมื่อรับแผ่นศีลแล้ว ต้องปิดปาก พอกศีลเปียกแล้ว จงกลืนเลี้ย เมื่อรับศีลามหาสนิทแล้ว ห้องประนมมือเดินกลับที่เดิม และสวัสดิการณาสักการและวอนขอสิ่งที่ห้องประஸงค์

พิธีศิลามหาสนิทนี้ พากโรมันคาಥอลิก เรียกว่า Mass ในศาสนจักรอังกฤษจะประกอบพิธีศิลามหาสนิททุกวันอาทิตย์และวันศักดิ์สิทธิ์อื่น ๆ แต่อาจบันอยกวันนี้ก็ได้ ในศาสนจักรของโกลกาಥอลิก จะต้องประกอบพิธีนี้อย่างน้อยที่สุดปีละ 3 ครั้ง และในสามครรษจะต้องมีวันอีสเทอร์ คือวันที่ถือว่าพระเยซูเสด็จขึ้นมาจากหลุมฝังพระศพ (ครองกับวันอาทิตย์ตั้งจากวันเพ็ญภายหลังวันที่ 21 มีนาคม ทุกปี) แต่ในศาสนจักรคาಥอลิก ถือเป็นเรื่องสำคัญและผลของการศิลามหาสนิกันทุกวัน บางโบสถ์จะตั้งที่บูชาไว้หลาย ๆ ที่ และทำวันละหลาย ๆ ครั้ง⁽¹⁾

12.2.5 ความเชื่อในศาสนาริสต์

ชาวคริสต์ไม่วานิภัยใดจะมีความเชื่อร่วมกันที่สำคัญได้แก่

(1) มีความเชื่อเรื่อง "คริสตอันญาภาพ" คือ พระนิทา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ (พระเจ้า)

(2) มีความเชื่อว่าพระเยซูคริสต์ เป็นบุตรของพระเจ้าที่ลงมาช่วยเหลือมนุษย์ เป็นพระผู้ช่วยให้รอด (Messiah) ผู้มาช่วยไถนาบ้าแกมนุษย์

* "ศีล" ที่รับนี้เป็นแผ่นชนมปั้นไม่มีเชือกทำเป็นแผ่นสี่เหลี่ยมบาง ๆ มาก คล้ายแผ่นกระดาษมีขนาดกว้างยาวประมาณ 3 เซนติเมตร

1 จำนวน ห้องประเสริฐ, สำนักสากล, อ้างแล้ว.

(3) มีความเชื่อเรื่อง บาปคั้งเดิม (Original Sin) คือมนุษย์ทุกชีวิตร่วมกันมีบาปคั้งตัวมาตั้งแต่กำเนิด เพราะอาdamและเอฟ บรรพบุรุษของมนุษย์ประพฤติผิดละเมิก kob พระเจ้า

(4) มีความเชื่อเรื่องการล้างบาป มีการสารภาพบาป เชื่อว่าเมื่อทำบาป ผิด และสำนึกผิดแล้วจริง ๆ พระเจ้าจะทรงปรทานอภัย

(5) มีความเชื่อเรื่องการสวดอ้อนวอนพระเจ้าโดยศรัทธาด้วยมั่นอย่างแท้จริงก็จะเป็นสเมือนสพานเชื่อมระหว่างผู้สวดนั้นกับพระเจ้า ชาวคริสต์ทุกคนสามารถติดต่อกับพระเจ้าได้ด้วยคำอธิษฐานทางศรัทธาด้วยมั่นอย่างแท้จริงแล้ว พระเจ้าจะทรงทราบและคุ้มครองดูแล โดยมิต้องเข่นสั่งเวยก็ได้ ๆ

(6) มีความศรัทธาอย่างสูงในการเผยแพร่ศาสนา

(7) ชาวคริสต์ทุกคนจะทำสำนญามหาการเข่นทุกครั้งเวลาทำพิธีถวาย ๆ เสรีจแลห่อนรับประทานอาหารและห่อนนอน (สำหรับผู้ที่เคร่ง)

วิธีทำสำนญามหาการเข่น คือ ยกมือขึ้นหน้าปากพลางว่า "เชชพระนามพระบิดา" และคลงทื่อก พลางว่า "และพระบุตร" และยกไปบนช้ายขวา (จากซ้ายไปขวา) และกล่าวว่า "พระจิต" และจบลงด้วยคำว่า "อาเมน"

12.2.6 นิ妄ยของศาสนาคริสต์

ศาสนาคริสต์เกิดแตกแยกเป็นนิ妄ยต่าง ๆ หลายนิ妄ย สาเหตุที่สำคัญที่สุดแก่ การขัดแย้งกันเองของเหล่าสาวกผู้ใหญ่ หรืออัครสาวกซึ่งมีอยู่หลายท่าน ทำหน้าที่เผยแพร่ศาสนา เกิดมีการนิรบุรุษความเชื่อและถือปฏิบัติต่างกัน จึงแตกออกเป็นนิ妄ยเป็นคณะถือปฏิบัติความแบบความคิดความเชื่อของฝ่ายตน นอกจากนี้ก็มีสาเหตุที่สำคัญอีกประการคือการเสื่อมความศรัทธาของประชาชนชาวคริสต์ ซึ่งเกิดเสื่อมศรัทธาแก่คณะสงฆ์และศาสนาจักรที่ประพฤติไม่เหมาะสม ไม่ถูกต้องตามคำสอนของพระเยซู ใช้อำนาจแห่งศาสนาจักรไปในทางที่ไม่ถูกไม่ควร เป็นต้น

ในบรรดาศาสนานิกายดัง ๆ หลายนิกายของศาสนาคริสต์นี้อยู่ 3 นิกาย ที่สำคัญและเผยแพร่ไปทั่วโลก คือ

1. นิกายโรมันคาಥอลิก (Roman Catholic)
2. นิกายกรีกอر正统教 (Greek Orthodox)
3. นิกายโปรเตสแตนต์ (Protestant)

(1) นิกายโรมันคาಥอลิก นับว่าเป็นนิกายที่สำคัญและมีอิทธิพลมากในคริสตศาสนา คำว่า "คาಥอลิก" แปลว่า "สากล" หมายถึงเป็นศาสนาของคนทั่วโลก ทุกชน์ ทุกวัฒนา ทุกชาติ ทุกภาษา ที่เชื่อว่า "โรมันคาಥอลิก" ก็เพรานนิกายนี้ เป็นนิกายที่ชาวโรมันนับถือมาก และศูนย์กลางของนิกายนี้อยู่ที่กรุงโรม แม้ในปัจจุบัน โบสถ์มีอำนาจสูงสุดในคริสตจักร ก็อยู่ที่กรุง วาติกัน ซึ่งตั้งอยู่ในกรุงโรมนั่นเอง ผู้ที่ได้เชื่อว่าเป็น "คาಥอลิก" จะต้องไถربศีลจุ่มหรือศีลจุ่ม ล้างบาปแล้วย่างถูกทอง และจะต้องดำรงชีวิตแบบคริสต์ศาสนิกชนอย่างเคร่งครัด

นิกายโรมันคาಥอลิกมีการจัดระบบศาสนารอย่างมีแบบแผนสืบทอดกันมาเรียกว่า ศาสนาจักรซึ่งเป็นเครื่องมืออำนาจและอิทธิพลอย่างสูงทั้งในการเมืองการปกครอง และเศรษฐกิจของ ยุโรป โรมันคาಥอลิกวางแผนก្ន堁ข้อบังคับเกี่ยวกับศาสนาไว้ด้วยตัวแก้ไขอีกไม่ได้ และวางระเบียบ บริหารศาสนาจักรและวินัยสงฆ์ไว้ให้ยึดถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัดตลอดมาจนปัจจุบันนี้ มีการสืบทอด คำแทนงประมุขแห่งศาสนาจักรคือองค์สันตะปาทรหรือปोป (POPE) ชาวคาಥอลิกถือว่าปोเปเป็น ตัวแทนของพระเยซู สืบทามแทนคือจากนักบุญเปตรอุ๊หรือเปโตร อัครสาวกคนสำคัญของพระเยซู ชาวคาಥอลิกทุกคนถือปฏิบัติธรรมเนียมและพิธีกรรมทางศาสนาอย่างเคร่งครัดต่อไปเพื่อศีล ศักดิ์สิทธิ์ 7 ประการ และดำเนินชีวิตอยู่ในหลักธรรมคำสอนของศาสนาอย่างเคร่งครัดด้วย ชาวคริสต์คาಥอลิกถูกเรียกันโดยทั่วไปว่า "คริสตัง" มีลักษณะเป็นรูปไม้กางเขน มีพระเยซู ถูกตรึงอยู่

(2) นิกายกรีกออร์โธดอก นิกายนี้มีศาสนจักรทั้งอยู่ที่กรุงคอนแสปต์โนเบล ซึ่งแยกทางจากศาสนาจักรแห่งกรุงโรม มีลัทธาปานะแห่งกรุงคอนแสปต์โนเบล เป็นประมุข และนับถือสืบทอดมาจากท่านนักบุญ ปอล หรือ เปาโล ซึ่งเป็นอัครสาวกผู้เผยแพร่ศาสนาคริสต์ ในหมู่ชาวกรีกซึ่งถือว่ามีอิทธิพลและวิชาการสูงส่งกว่าชาวโรมันแห่งกรุงโรม ประมุขแห่งศาสนจักรทั้งสองท่านมีอิทธิพลมีอำนาจเหนือการเมืองการปกครองของยุโรป โดยประมุขแห่งศาสนจักรกรุงโรมมีอำนาจรับผิดชอบมืออิทธิพล เหนือยุโรปฝ่ายตะวันตกหงมค และใช้ภาษาลาติน ส่วนประมุขศาสนจักรกรุงคอนแสปต์โนเบล มีอำนาจรับผิดชอบ มืออิทธิพล เหนือยุโรป ฝ่ายตะวันออกหงมคและใช้ภาษากรีก แต่ในทางปฏิบัติศาสนจักรทั้งสองฝ่ายทางก็ไม่จริงใจต่อ กัน มีความริชยาภลั่นแกลง ขัดแย้งกันอยู่ตลอดมา ดังที่มีบันทึกในประวัติศาสตร์ยุโรป

ด้วยเหตุที่ฝ่ายชาวคริสต์ กรีก ถือคัวเขื่อว่ามีอิทธิพลที่สูงกว่าพวกโรมัน จึงเรียกกลุ่มคนของว่า "ออร์โธดอก" ซึ่งหมายถึงความเชื่อทางลัทธิปัญญาที่ถูกต้องหรือความเชื่อที่มีพื้นฐานทางปรัชญา มีหลักเหตุผลไม่งมงาย⁽¹⁾

นิกายออร์โธดอกมีระเบียบวินัยและกฎเกณฑ์หลายประการค่างจากนิกายคาಥอลิก ทั้งฝ่ายส่งเสริมและปราบวاس เช่น การเป็นโสดของพระซึ่งไม่บังคับในระดับพระชนัญษ์อย (แต่ฝ่ายคาಥอลิกถือความเป็นโสดเคร่งครัด)

อย่างไรก็ตามแกนแท้และสาระสำคัญของศาสนาหลักธรรมคำสอน ความเชื่อของทั้งสองนิกายนี้ยังเหมือนกัน จะค้างกันเฉพาะระเบียบวินัยแนวปฏิบัติที่ผ้าเพินเป็นรายละเอียดเท่านั้น

1 ฉัตรสุมาลย์ กบิลสิงห์, ศาสนาคริสต์, อ้างแล้ว หน้า 82

(๓) นิกายโปรเตสแตนต์ นิกายโปรเตสแตนต์ เป็นชื่อร่วมของนิกายทั้ง ๆ ที่ มิใช่คาಥอลิกและออร์โธดอก กว่า "โปรเตสแตนต์" มาจากคำว่า "โปรเทสต์" (Protest) แปลว่า "ประท้วง" ซึ่งมีสาเหตุมาจากการไม่พอใจของชาวคริสต์ที่เห็นความไม่ถูกต้องของ ศาสนจักรและพระสังฆ์ โดยมีลู瑟อร์ (Luther) และคาลวิน (Kavin) เป็นผู้นำ สาเหตุ สำคัญที่เกิดขึ้นในการต่อต้านในหมู่ชาวคริสต์จนขยายวงกว้างถลายเป็นความขัดแย้งรุนแรงขึ้น ทั้งนี้ เพราะพระผู้นำศาสนานั้นนิกายคาಥอลิกและอาร์กอโรร์โธดอก ขณะนั้น ถือเอาเรื่องโครงสร้างภายนอกและพิธีกรรมธรรมเนียมซึ่งเป็นเปลี่ยนออกเป็นสำคัญ จนกระทั่งแก่นแท้ของศาสนา ถูกบีบบัง ถือเอาไว้ติด ใจของสำคัญว่าความเชื่อของ ศรัทธาคือพระเจ้า มีการขยายไปล้างนา ทั้ง ๆ ที่ ไม่ใช่คำสอนของพระเยซู เป็นคัน

เมื่อความไม่พอใจขัดแย้งเกิดขึ้นอย่างรุนแรง จึงแยกตัวไม่เข้ากับศาสนจักรแห่ง กรุงโรมและหابุนค่อนสแตนต์โนเบล แยกตัวทางหากเป็นนิกายแห่งการต่อต้าน คือ โปรเตสแตนต์ ซึ่งแบ่งแยกเป็นหลายนิกาย นิกายที่สำคัญของโปรเตสแตนต์ได้แก่ นิกายลูเทอร์น นิกายคาลวิน นิกายอังกลิคันแบบติสต์ นิกายเพรสไบเทเรียน ฯลฯ

ชาวคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์ทั่ว ๆ ไปจะถือปฏิบัติศีล 2 ประการ คือ ศีลล้างบาป และศีลมหาสนิท และเน้นให้ชาวคริสต์หมั่นอ่านและศึกษาพระคัมภีร์และพระวจนะของพระเยซู ชาวคริสต์โปรเตสแตนต์บางนิกายปฏิบัติเคร่งครัดมาก เช่นมีการอุดอาหารทุกวันศุกร์ และบางนิกายก็ไม่กินกุ้งและหอย เป็นต้น

ชาวคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์ทั่วไปเรียกว่า "คริสเตียน" มีลักษณะเป็นรูปใบ กางเขน (ในรูปพระเยซูถูกตรึง)